

Viering in De Tronk – Kerk op Ijburg 5 november 2006

Lezingen: Jesaja 52, 7 – 10 en Mattheus 25, 14 – 34

Toespraak door Pim Rijnders

Iedereen weet inmiddels wel wat met de canon bedoeld wordt.

Door de minister van Onderwijs werden we met 50 ‘vensters’ verrast, waarin zij voor ons en belangrijke personen, interessante gebeurtenissen en ‘opvallende creaties’ aangeeft, die als belangrijke historische gebeurtenis te kunnen herkennen.

Nu betekent het woord canon niet meer dan ‘in regel zetten’.

Als kerkganger wisten wij dat allang: onze bijbel is ook ‘gecanoniseerd’. In canon gezet, als een bibliotheek van 66 verschillende boeken. Rabbijnen in Jamnia, hebben omstreeks het jaar 100 van onze jaartelling de Hebreeuwse Bijbel, het Oude Testament, in die zin ook gecanoniseerd.

Velen hebben in de loop der eeuwen aan die hechting, aan die canonisering -en misschien nog wel tot op vandaag - een goddelijke waarde gehecht.

Ondanks de duizenden vertalingen die er in de loop van de eeuwen in de wereld in omloop zijn gebracht, werden die vertaalde woorden vaak op de klank genomen en als norm en opdracht ervaren.

De kerkgeschiedenis heeft ons geleerd dat deze ervaring niet altijd handig bleek te zijn, werden die vertaalde woorden gebruikt om ruzie te maken en helaas, scheiding van geesten in gang zetten.

Is het de bedoeling van de minister van Onderwijs met onze nieuwe canon een begin te maken ons enig historisch besef bij te brengen, onze leemten, ons gebrek aan kennis aan te vullen, onze bijbel-canon daarentegen heeft die opzet niet, ons een besef van leemten in onze historische kennis te geven.

De auteurs van alle verhalen in de bijbel, van alle 66 boeken willen ons een beeld geven hoe zij hun geloof beleefden, hoe zij hun geloof wilden uitzingen.

De auteurs wilden gewild en ongewild hun gevoel van geloof overdragen, vertellen wat zij hadden meegemaakt, hoe zij tegen de wereld aankeken. Daarbij hun belevingswereld probeerden te verklaren. En ons onwillekeurig deden voorkomen, dat hun beschrijvingen een exacte weergave was van het gebeurde. Zij beleefden hun leven als geleid aan de hand van de ‘God van de hemelse machten’. Wie wil hun die gedachte ontnemen?

Nu is het aardige van onze nieuwe vaderlandse canon, dat St. Willibrord daarin ook voorkomt. De bisschop dus, die in onze lage landen als grondlegger wordt beschouwd van het westers christendom.

St. Willibrord, - het wordt ons door de minister heel duidelijk uitgelegd – die in Katwijk vanuit Ierland in ons land aankwam

om, zoals wij toen genoemd werden, de Friezen te bekeren en uiteindelijk de San Salvatorkerk in Utrecht te stichten.

Nu bleek uit het verhaal, dat het bekeren van Friezen toch geen eenvoudige zaak moet zijn geweest. Toen hij in 739 overleed was de kuststrook weliswaar aardig gekerstend, maar het duurde toch nog een kleine eeuw voordat van een (luister goed) totale overgave tot het christendom gesproken kon worden.

Je moet er niet aan denken, hoe dat toen allemaal in zijn werk moet zijn gegaan, zeker als er door onze minister nog eens benadrukt wordt 'dat het verzet gebroken werd' .

Echt een reclametekst voor ons christenen in 2006!

Nu kunnen we ons de vraag stellen over welk christendom wij dan spreken ? Als ik de woorden van de apostel Paulus in zijn brief aan de Hebreëën ernstig moet nemen en die woorden dan 'op zijn eerste klank ga nemen', dan zegt Paulus: *"Denk aan uw leiders, die het woord van God aan u hebben verkondigd, neem een voorbeeld aan hun geloof en kijk vooral goed hoe hun levenswandel eindigt....."*

Met onze kerkgeschiedenis dan in de hand en met onze huidige normen en waarden daaraan gekoppeld, en het verhaal over de strijd van Willibrord horend, denk ik dat wij als moderne christenen de dwang niet mogen onderdrukken hier onze vraagtekens bij te stellen.

Het is daarom maar beter aan de woorden en daden van onze naamgever, Christus te denken, die ons de invulling heeft gegeven die recht doet aan de oorspronkelijkheid van wat wij noemen.geloven, of zoals ik liever zeg: ervaren.

Geen breken dus van verzet! Daarom is onze Bijbelse canon zo interessant en belangrijk met zijn geweldige spannende verhalen. Verhalen om ons te spiegelen, in hoeverre wij kunnen voldoen aan dat wat Jezus wilde overdragen, in het navolgen van wet en profeten, van Tora en Tenach. 'Opdat de mensen hun leveren zullen beteren' las ik in een joods kerkblad. Dat is: *God liefhebben boven alles en de naaste als jezelf.*

Dat is het praktische christendom, waaraan wij vandaag handen en voeten willen geven, waarom wij christen willen zijn en je tegelijk doet beseffen dat er een kracht, een spirit in je leven is gegeven die je mag ontdekken als bron, je leven waarde te geven.

Je naaste te leren aanvaarden zoals je jezelf zou willen aanvaarden. Met die gedachte denk ik dat we dan de evangelieschrijver misschien ook wat beter kunnen begrijpen, dat hoe en in welke hoedanigheid je ook als mens uitgerust bent, vertaald naar 'hoeveel talenten je ook gekregen hebt',

hoeveel talenten je ook in je bezit hebt, je opdracht christen te zijn dezelfde blijft. Dat is mijns inziens die 'kracht die in ons werkt' te laten inwerken en met verantwoordelijkheid en zicht op de naaste je in te zetten.

Dat is christen-zijn vandaag Je geloof beleven met woorden en liederen over vrede op aarde.

In die zin wil ik de uitspraak van Willibrord graag als motto overnemen: een uitspraak die wellicht bij veel kerken - die naar hem zijn vernoemd - in de voorgevel is ingebeiteld: Moge het in Gods naam goed gaan.